

Sygn. akt II Ka 51/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk SSO Teresa Zawisłak
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

przy udziale prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2014 r.

sprawy **M. S.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 289 § 2 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 13 listopada 2013 r. sygn. akt II K 68/13

1. wyrok zmienia w ten sposób, że:

- za podstawę orzeczenia o karze grzywny w pkt VI wyroku w miejsce art. 71 § 1 kk przyjmuje art. 289 § 4 kk i stwierdza, że grzywna dotyczy czynu w pkt I, zaś za podstawę prawną ustalenia wysokości stawki dziennej przyjmuje art. 33 § 3 kk;

- opłatę wskazaną w pkt X wyroku podwyższa do kwoty 420 złotych;

2. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 51/14

UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 27 grudnia 2012 r. w miejscowości Z., woj. (...), zabrał w celu krótkotrwałego użycia pojazd marki V. (...) o nr rej. (...)

o wartości 8.000 zł będący własnością M. N., po czym spowodował kolizję drogową z jadącym prawidłowo autobusem M.,
a następnie porzucił samochód V. (...) w stanie uszkodzonym,

tj. o czyn z art. 289 § 2 k.k.

II. w dniu 27 grudnia 2012 r. w miejscowości C., gm. Z.,
woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,28‰ alkoholu etylowego we krwi) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy V. (...) o nr rej. (...) będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości przez Sąd Rejonowy
w S. sygn. akt (...)

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2013 r., sygn. akt II K 68/13, Sąd Rejonowy
w Siedlcach:

I. oskarżonego M. S. w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 27 grudnia 2012 r. w miejscowości Z., woj. (...), zabrał w celu krótkotrwałego użycia samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność M. N., a następnie kierując tym samochodem w miejscowości C. na drodze (...) uderzył w tył autobusu marki M. o nr rej. (...) i porzucił ten samochód w stanie uszkodzonym, czym spowodował M. N. szkodę w kwocie 5.700 zł, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 289 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 289 § 2 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazał go na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego M. S. jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1, § 2 i § 4 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat tytułem próby;

V. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby;

VI. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych określając na podstawie art. 33 § 2 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł;

VII. w zakresie czynu z pkt I. aktu oskarżenia na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. N. kwoty 5.700 zł;

VIII. w zakresie czynu z pkt II. aktu oskarżenia na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

IX. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. M. kwotę 619,92 zł, w tym kwotę 115,92 zł podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu pełnioną przez adw. P. M.;

X. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1230,06 zł tytułem częściowego zwrotu wydatków powstałych w sprawie oraz kwotę 300 zł tytułem opłaty, zaś zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia wydatków związanych z ustanowieniem oskarżonemu obrońcy z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku, na niekorzyść oskarżonego M. S., wywiódł Prokurator Rejonowy w Siedlcach. Przedstawionemu wyżej rozstrzygnięciu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 71 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i wymierzenie za czyn z pkt I i II aktu oskarżenia na tej podstawie kary grzywny przy zawieszeniu kary łącznej pozbawienia wolności, w sytuacji gdy za pierwszy z przypisanych oskarżonemu czynów z art. 289 § 2 k.k. zachodziła możliwość wymierzenia grzywny na innej podstawie, a to art. 289 § 4 k.k.;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 32 § 2 k.k. poprzez błędne jego zastosowanie przy ustalaniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny, zamiast przywołania art. 33 § 3 k.k.;

3. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez wskazanie w uzasadnieniu wyroku z jednej strony, iż nie jest zasadne orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny za czyn z art. 289 § 2 k.k., zaś z drugiej strony wskazanie, że sankcja finansowa odnosi się do popełnionych przez skazanego czynów, a zatem co do czynu z art. 289 § 2 k.k., wobec którego wcześniej stwierdzono, iż nie jest zasadne orzekanie grzywny, co stanowi wewnętrzną sprzeczność zawartą w uzasadnieniu wyroku.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i jako taka na uwzględnienie zasługuje.

Trafne jest przytoczone przez skarżącego stanowisko, że art. 71 § 1 k.k. może zostać zastosowany jedynie w sytuacji, gdy przy zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczenie grzywny na innej podstawie jest niemożliwe. Nie sposób podzielić poglądu sądu I instancji, upatrującego, z uwagi na założenia wykładni funkcjonalnej, możliwości zastosowania przytoczonej regulacji w każdej sytuacji przemawiającej za „obostrzeniem” warunkowo zawieszonyj kary łącznej pozbawienia wolności. Przedstawiony sposób rozumowania nie tylko nie odpowiada utrwalonej linii orzeczniczej we wskazanym zakresie (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 grudnia 2012 r., II AKa 380/12, LEX nr 1254581, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 listopada 2012 r., II AKa 305/12, LEX nr 1240270, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2000 r., II AKa 252/99, LEX nr 42362), lecz również narusza przyjęte reguły wykładni, przyznając pierwszorzędne znaczenie wykładni teleologicznej.

W tym stanie rzeczy nie budzi wątpliwości, iż Sąd Rejonowy skazując oskarżonego za przestępstwa z art. 289 § 2 k.k. i art. 178a § 4 k.k., wymierzając mu karę łączną pozbawienia wolności, a następnie zawieszając ją i orzekając grzywnę na podstawie art. 71 § 1 k.k. dopuścił się obrazy tego przepisu, uznając za pozbawioną znaczenia możliwość orzeczenia wspomnianej kary na podstawie art. 289 § 4 k.k. Mając na uwadze fakt, że w przedmiotowej sprawie orzeczenie kary grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. było wyłączone, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę orzeczenia o karze grzywny w pkt VI. wyroku w miejsce art. 71 § 1 k.k. przyjął art. 289 § 4 k.k. i stwierdził, że grzywna dotyczy czynu w pkt I. W związku z tym, iż jest oczywistym, że podstawą ustalenia przez Sąd Rejonowy wysokości stawki dziennej grzywny był art. 33 § 3 k.k., nie zaś art. 33 § 2 k.k., Sąd Odwoławczy za podstawę prawną we wskazanym zakresie przyjął pierwszy

z przytoczonych przepisów. Podnieść również wypada, że orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny w odniesieniu do czynu w pkt I. zaskarżonego wyroku było niezbędne, bowiem skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary łącznej pozbawienia wolności sprawiło, że kara grzywny stanowi w zasadzie jedyną realną dolegliwość pozwalającą odczuć oskarżonemu, choć w sferze materialnej, naganność jego poczynań. W ocenie Sądu Okręgowego na aprobatę zasługiwały rozważania Sądu Rejonowego w zakresie wymiaru kary grzywny. Nie ulega wątpliwości, że przyjęta liczba stawek dziennych i ich wysokość nie przekroczy możliwości oskarżonego i jednocześnie zapewnią realną odczuwalność wymierzonej mu kary.

W opinii Sądu Odwoławczego nie były trafne wywody skarżącego w zakresie zarzucanego sądowi I instancji naruszenia art. 424 § 1 i 2 k.p.k. Podniesione przez apelującego zestawienie twierdzenia Sądu Rejonowego w przedmiocie niezasadności orzeczenia wobec oskarżonego kary grzywny za czyn z art. 289 § 2 k.k. oraz zasadności jej orzeczenia na podstawie art. 71 § 1 k.k. stanowi konsekwencję wyżej omówionego, błędnego poglądu prawnego, rozszerzonego dodatkowo o cele prewencji indywidualnej. Kierując się wskazanym zapatrywaniem sąd I instancji zrezygnował z możliwości orzeczenia kary grzywny tylko w odniesieniu do czynu z art. 289 § 2 k.k. na rzecz wymierzenia jej w odniesieniu do obu przypisanych oskarżonemu przestępstw.

Zważywszy, że wobec oskarżonego orzeczono karę łączną roku pozbawienia wolności, zaś obok jednej z jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzono grzywnę Sąd Okręgowy, z uwagi na przepisy art. 2 ust. 1 pkt 3) i art.3 ust. 1ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1973 r., Nr 27, poz. 152 ze zm.), opłatę wskazaną w pkt X. zaskarżonego wyroku podwyższył do kwoty 420 zł.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw do zmiany orzeczenia w pozostałej zaskarżonej części, w związku z czym w tym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kierując się względami słuszności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa. Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowił fakt, że postępowanie odwoławcze stanowiło rezultat uchybień sądu I instancji.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 456 k.p.k., orzekł jak w wyroku.